

Kõrtsmit olli üks wägga jõuläs mees, tell rahha pudust ep olnud; ta olli ta wägga hea mees, agga äkkildane, otse kui tulli tallus.

„Terre hommilust!“ ütles temma Klausile, „ja olled tänna õige warrane.“

„Säh! ma sõidan wanna eidega liina“, ütles Klaus; „ta istub õues wanre peal, ma ei wõi tedda mitte tuppä tua; olle hea mees, wii temmale pool toopi õllut; rägi agga waljuste, sest ta ei tule tassast lõnne.“

„Warsti, warsti!“ ütles kõrtsmit, wallas mõedu õllut täis ja läks õue, furnud wannamoori jure.

„Säh! poeg sadab sulle seeme õllut, wõtta joo!“ Agga wanna mamma ei lausund ei musta egga walget, waid istus waggasi wanre otša peal.

„Kuule ta!“ kiskendas kõrtsmit, „wõtta joo õllut, poeg saatis sulle pool toopi õllut!“

Ei wastust ühtegi. Mees kiskendas weel üks kord, ja jälle üks kord; agga ei wanna eit teind teggemist. Kõrtsmitku südda sai täis, ja ta wisgas äkkildase wihhaga õlle toobi wannamoorile wasto filmi, et jomaag möda näggu mahha jootsis, ja furnud sellile taggasi wanre peale langes; sest ta ei olnud mitte kinni sentud, waid wallali istumas.

„Appi! appi! karjus Klaus, tormas ulsest wälja, ja traps kõrtsmitku rindu kinni; „mis ja nurjato teggid? wata, ja olled minno wanna eide furnuks lõnud! Näh! siin on suur aul otša ees!“

„Oh, se on üks õnnetus!“ saewas kõrtsmit, läed ülle pea kollo lüies. „Se on leit minno äkkildus! Kulla loppu Klausikenne, ärra te sest kiska, minna annan sulle üks wälja täis rahha ja matan sinno õndsä eide auwaste maa mulda, nenda kui olleks ta minno omma eit ollewad; sinna agga olle waid, ja pea suu kinni, muido saan ma kimpu.“

Nenda sai piisike Klaus jälle terve wälja täie rahho, ja kõrtsmit toimetas wanna eide mattused.

Kui Klaus koio tulli, satis ta poisji suure kaimo jure jälle wälja laenama.

Suur Klaus ehmatas opis ärra, ja wärrises kui aawa leht. „Mis jut se on? minna koin temma furnuks, kuidä ta siis nüüd jälle hinge tõusnud? Wähhen õige isji sedda luggu watama!“ Ja ta läks isji wäljaga piisikesse kaimo jure.

„Tulle appi! kust ja leit selle rahha sanud?“ küsis ta suurte silmadega nähhes, mis weel jure olli kosfund.

„Sa löid minno wanna eide mahha, les minno jängis puhkas, ja minna jäin ellusse!“ ütles piisiklaus: „ma mütsin furnu ärra wälja täie rahha eest.“

„Kas ja tuule immet!“ öistas suur Klaus, sest temma wanna eit olli tänna hommiko ta hinge heitnud.

„Pea kinni! ma löön omma furnud eidele ta firwega otša ette ja ütlen, et ma isji tedda furnuks